

Arrest

nr. 250 000 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 september 2017 en op 21 maart 2019.

1.3. Op 29 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Syrisch staatsburger te zijn, van Arabisch herkomst en afkomstig te zijn uit Idlib, meer bepaald uit Saraqeb. U hangt de soennitische stroming binnen de Islam aan. U rondde het 5de jaar van de lagere school af en ging toen werken op de landbouwgronden van uw vader. Via uw buurman deed u heel wat kennis op over grondboringen. Ook tijdens uw verplichte legerdienst voor het Syrische regeringsleger, voerde u activiteiten van deze aard uit. U rondde uw legerdienst in 1998 af. In 2002 ging u werken in Algerije voor een bedrijf dat gespecialiseerd was in grondboringen. Daar verbleef u tot 2004. U reisde illegaal door naar Marokko waar u werk vond. In 2006 huwde u met uw echtgenote Z.(...) F.(...) (CG 1524183 - OV 8.120.533), een Marokkaans staatsburger. Jullie kregen samen 4 kinderen: A.(...) a.(...) I.(...) (CG 15/24183/C - OV 8.120.533), H.(...) a.(...) I.(...) (CG 15/24183/D - OV 8.120.533), W.(...) a.(...) I.(...) (CG 15/24183/E - OV 8.120.533) en M.(...) a.(...) I.(...) (CG 15/24183/F - OV 8.120.533). In 2009 keerden jullie definitief terug naar Syrië waar u opnieuw op de landbouwgronden van uw vader ging werken. Na het uitbreken van de Syrische burgeroorlog werd Saraqeb meermaals geviserd middels bombardementen door het Syrische regeringsleger en haar bondgenoten. Ook kwam u onder druk te staan van rebelligroeperingen om u bij hen aan te sluiten. Gezien de veiligheidssituatie steeds precairder werd besloot u in maart 2015 samen met uw familie Saraqeb te verlaten. Via Turkije en Algerije reisden u en uw gezin door naar Marokko. Daar verbleef u een drietal maanden. De slechte socio-economische omstandigheden in Marokko, maakten echter dat u de beslissing nam om ook dat land te verlaten. Via Melilla, reisde u naar Spanje om uiteindelijk op 8 september 2015 in België aan te komen en een dag later, op 9 september 2015, bij de Belgische autoriteiten een verzoek in te dienen tot het bekomen van internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele Syrische identiteitskaart, uw origineel verlopen Syrische paspoort, een kopie van de 1ste pagina van uw Syrische paspoort afgeleverd op 28/02/2018, een kopie van de 1ste pagina van het Syrische paspoort van uw zoon A.(...), uw originele Syrische militair boekje, uw origineel Syrisch familieboekje, een origineel Syrisch attest van gezinssamenstelling dd. 10 maart 2015, een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand van u, uw echtgenote en uw minderjarige kinderen A.(...), H.(...) en W.(...), een kopie van uw huwelijksakte en tenslotte een kopie van Minuut van geboorte van uw jongste zoon M.(...) a.(...) I.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat hoewel de hoedanigheid van vluchteling in uw hoofde moet worden vastgesteld, u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat u op 20 maart 2019 definitief veroordeeld werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde, strafzaken, tot een hoofdgevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete van 400€, dit wegens het toebrengen van opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid tot gevolg met de verzwarende omstandigheid dat u de feiten heeft gepleegd tegen uw echtgenote F.(...) Z.(...).

Artikel 52/4, tweede lid van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde – strafzaken, dd. 20 maart 2019.

Uit de ten laste gelegde feiten blijkt dat u uw echtgenoot op haar rug en achteraan op haar hoofd heeft geslagen, dat u soms een riem heeft gebruikt om haar te slaan en dat u haar op 23 februari 2018 naar de keel heeft gegrepen. In het bijzonder werd vastgesteld dat uw vier minderjarige kinderen getuigen zijn geweest van deze gewelddadige en traumatiserende feiten. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg blijkt dat de rechtbank deze feiten bewezen acht en deze kwalificeert als bijzonder ernstig.

Uw regelrechte aanval op uw echtgenote illustreert uw gewelddadige ingesteldheid en getuigt van een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Uit het vonnis blijkt bovendien dat u enig schuldinzicht ontbeert, een bezwarend gegeven voor het zich opnieuw voordoen van geweld.

Uit de door u gepleegde criminele feiten blijkt dat u niet terug schrikt voor het gebruik van geweld en dat u geen respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen meer bepaald van uw echtgenote. Bovendien heeft u uw eigen kinderen blootgesteld aan traumatiserende ervaringen. De door u gepleegde criminele feiten zijn bijzonder ernstig en er werd vastgesteld dat u geen schuldinzicht heeft. Bijgevolg wijst uw persoonlijk gedrag er op dat u een gevaar vormt voor de samenleving.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de constitutieve voorwaarden vervat in artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, aangezien u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daar u een gevaar vormt voor de samenleving wordt u bovendien, overeenkomstig artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet, uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze bevestigen uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Al deze elementen worden niet door het CGVS betwist.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat een asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in hoofde van u echtgenote Z.(...) F.(...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen. In hoofde van uw minderjarige kinderen A.(...) I.(...) A.(...), A.(...) I.(...) H.(...), A.(...) I.(...) W.(...) en tenslotte A.(...) I.(...) M.(...), werd er overgegaan tot een toekenning van de vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt u de status van vluchteling geweigerd. Verder meen ik dat u op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 52/4, tweede lid en 55/4 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht, en een manifeste beoordelingsfout, verwijst verzoeker in een eerste onderdeel naar de punten 154 tot 158 van de *'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés'* van UNHCR, waaruit hij besluit dat bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf rekening dient te worden gehouden met bijkomende factoren zoals het strafrechtelijk verleden van de verzoeker om internationale bescherming, heeft hij zijn straf al dan niet uitgezeten, werd gratie verleend enz. Verzoeker wijst er voorts op dat deze Raad er in arrest nr. 146.650 van 28 mei 2015 voor de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf' op heeft gewezen dat het UNHCR, met betrekking tot de uitsluitingsgrond van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, een aantal factoren aangeeft ter indicatie of een misdrijf als ernstig kan worden beschouwd. Er moet volgens de Raad rekening gehouden worden met de aard van de handeling, de werkelijke schade die werd aangericht, de aard van de procedure om de strafmaat te bepalen en de vraag of de meeste jurisdicties de handeling als een ernstig misdrijf aanzien.

Verzoeker betoogt dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig onterecht weigerde hem de vluchtelingenstatus te verlenen en heeft uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij licht zijn standpunt toe als volgt: *"Immers door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt enkel, wat betreft de bijzondere ernst van het misdrijf, verwezen naar de motivatie van de strafmaat van verzoeker (8 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 400 EUR) doch de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen laat na rekening te houden met volgende vaststellingen, met name het feit :*

- *Dat verzoeker op 20 maart 2019 door de correctionele rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde niet werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 8 maanden. Met name gelastte de rechtbank gedurende een termijn van drie jaar gewoon uitstel van de tegenuitvoerlegging van de gehele opgelegde hoofdgevangenisstraf (cf. stuk 2).*
- *Dat verzoeker op de terechtzitting van de correctionele rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde dd. 30 januari 2019 in persoon is verschenen zonder bijstand van een raadsman.*
- *Dat de correctionele rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde geen rekening hield met de omstandigheden waarin verzoeker verkeerde. Met name had verzoeker vernomen dat de woning in Syrië waar zijn moeder nog woonde was gebombardeerd waardoor zijn moeder zwaar gewond geraakte.*
- *Dat verzoeker over een blanco strafregister beschikt op het ogenblik van de feiten.*
- *Dat verzoeker in België Nederlandse taallessen volgt in het centrum voor basiseducatie, met name NT2Alfa(betisering), wat een trager leerproces kent (cf. stuk 4).*
- *Dat verzoeker in België nog steeds samenwoont met zijn echtgenote en hun vier kinderen.*
- *Dat verzoekers kinderen op 29.07.2020 door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend (cf. stuk 3).*
- *Dat verzoekers asielaanvraag ondertussen reeds dateert van 9.09.2015.*
- *Dat verzoeker na de feiten dd. 12.02.2018 sedertdien niet meer in aanraking kwam met politie of gerecht.*
- *Dat verzoeker in België via interim-tewerkstelling en gelegenheidsformulier in de tuinsector aan de slag is en inspanningen levert om te integreren (cf. stukken 5 en 6).*

5. *Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing dd. 6.08.2018 geenszins motiveert waarom met voormelde vaststellingen geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van een "ernstig misdrijf" en het "gevaar voor de samenleving".*

6. *Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins op een afdoende manier wordt aangetoond dat verzoeker (actueel) een gevaar vormt voor de samenleving. Uit de enkele verwijzing naar de correctionele veroordeling van verzoeker in 2019 m.b.t. strafbare feiten gepleegd in 2018, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins afleiden dat verzoeker (effectief actueel) een gevaar vormt voor de samenleving, voorwaarde vermeld in de artikelen 52/4 tweede lid en 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet.*

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de feiten, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker actueel een gevaar vormt voor de samenleving.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige gevaar voor de samenleving vormt.”

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat vaststaat dat er in zijn hoofde wegens zijn religie en afkomst uit Idlib (Syrië) sprake is van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Syrië overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Anderzijds vreest verzoeker bij een terugkeer vervolging door de rebellengroepering wegens zijn weigering zich bij hen aan te sluiten zonder dat hij de bescherming kan invoeren van de Syrische autoriteiten. Verzoekers minderjarig kinderen werden overigens door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend. Daarnaast blijkt uit talrijke persartikels en rapporten blijkt dat in Idlib, vanwaar hij afkomstig is, een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat uit het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet eveneens blijkt dat er in zijn hoofde nood is aan internationale bescherming. Immers, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: *“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient verleend te worden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vonnis van de rechtbank van eerste Aanleg te Dendermonde dd. 20 maart 2019, de erkenningsbeslissingen genomen ten aanzien van verzoekers kinderen, deelcertificaten NT2 Alfa, een aantal arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid, twee loonfiches, een onleesbaar document (in de inventaris omschreven als gelegenheidsformulier 2020) en diverse getuigenissen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker op grond van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus geweigerd en wordt hij op basis van artikel 55/4, §2 uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juli 2020 (CG nr. 1524183), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

In het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* (§100).

Hieruit volgt dat wanneer de commissaris-generaal artikel 52/4, lid 2 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, lid 5, van Richtlijn 2011/95/EU, toepast, dit in twee fasen dient te gebeuren: in de eerste plaats moet de commissaris-generaal onderzoeken of de persoon die om internationale bescherming verzoekt, als vluchteling kan worden erkend en, in een tweede fase, beslissen of de verzoeker desgevallend, de vluchtelingenstatus dient geweigerd te worden. De weigering van deze status doet de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien *“[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.”* (§110).

In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat in hoofde van verzoeker de hoedanigheid van vluchteling moet worden vastgesteld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus aangezien verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infracrime”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infracrime”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet en de memorie

van toelichting blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 maart 2019 definitief veroordeeld werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde, strafzaken, tot een hoofdgevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete van 400 euro wegens het toebrengen van opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid tot gevolg met de verzwarende omstandigheid dat hij de feiten heeft gepleegd tegen zijn echtgenote. Uit de ten laste gelegde feiten blijkt dat er reeds in Syrië sprake was van partnergeweld, dat is toegenomen in België. Verzoeker zou gefrustreerd zijn geweest omdat de verblijfsvergunningen nog niet in orde waren, wat volgens hem de schuld was van zijn echtgenote. Verzoeker heeft zijn echtgenote op haar rug en achteraan op haar hoofd geslagen, soms gebruikte hij een riem om haar te slaan en op 12 februari 2018 heeft verzoeker zijn echtgenote bij de keel gegrepen. In het vonnis werd voorts vastgesteld dat verzoekers vier minderjarige kinderen vaak getuige zijn geweest van deze gewelddadige feiten. Verzoeker ontkende zijn vrouw ooit te hebben geslagen, wel was er een discussie geweest naar aanleiding waarvan hij zijn echtgenote een duw heeft gegeven. De blauwe plekken op de armen van zijn vrouw waren volgens verzoeker het gevolg van een behandeling voor problemen met de gewrichten. Op de terechtzitting van 30 januari 2019 bevestigde verzoeker deze door hem afgelegde verklaringen. Hij verklaarde daarenboven aan de rechtbank dat het probleem bij zijn vrouw ligt. De rechtbank achtte de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd bewezen. Bij de straftoemeting hield de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van verzoeker, zoals die blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en arbeidssituatie voor zover deze de rechtbank bekend zijn. De rechtbank kwalificeerde de door verzoeker gepleegde feiten als zeer ernstig en overwoog: *“Het is duidelijk dat beklaagde weinig respect toont voor andermans fysieke integriteit. Beklaagde dient te beseffen dat in een geciviliseerde maatschappij – wat de onze behoort te zijn – dergelijk gedrag onder geen beding kan worden getolereerd en dat gebeurlijke discussies met woorden en niet met agressieve uithalen worden beslecht. Dit alles vraagt in beginsel om strengheid bij de bestraffing. Daarenboven is het slachtoffer de partner van beklaagde. Dit laakbaar gedrag kan niet worden geduld, daarenboven is er geen schuldinzicht bij beklaagde, een strenge bestraffing is aangewezen.”*

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, inzonderheid de vaststellingen dat ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker nog steeds gehuwd is en samenwoont met zijn echtgenote, dat zij samen voor de kinderen zorgen en er zich klaarblijkelijk geen nieuwe feiten hebben voorgedaan, van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 20 maart 2019, niet kunnen worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van voornoemd vonnis niet op goede gronden vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. De Raad besluit daarom dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om te beslissen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* oordeelt dat in hoofde van verzoeker de hoedanigheid van vluchteling moet worden vastgesteld, dient verzoeker bijgevolg als vluchteling te worden erkend.

Deze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS